

Bijzonder geboortetijdstip!

17 jaar geleden voor de kerstvakantie leerde ik mijn vriend Guido kennen in de trein tussen Brussel en Basel. Hij zat toevallig naast mij en sindsdien zijn we altijd samen. Ik ben Française en woon inmiddels 14 jaar in Nederland. We wilden samen graag een kind, maar door verschillende redenen was dat niet mogelijk tot afgelopen jaar maart. Mijn zwangerschap is geweldig verlopen. Guido was vanaf dag één lief en behulpzaam en zijn familie hielp ook om zo goed mogelijk een liefdevol welkom te geven aan Elise. De bevalling zou thuis plaats vinden. Op 11 december net na middernacht braken de vliezen. Het vruchtwater was groen en ik kreeg geen weeën. De verloskundige stuurde ons naar het ziekenhuis waar Elise na een keizersnee ter wereld kwam op de koude woensdag 11-12-13 om 14.15 uur!

Brigitte Gedlike

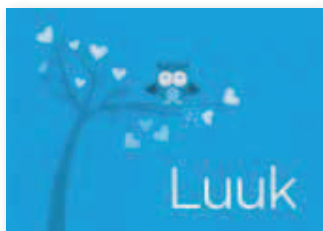

SAMENGESTELD GEZIN?

40%
ZEGT JA

KAARTJE VAN DE MAAND

MET EEN PRACHTIG FELBLAUW
KAARTJE STELLEN MAMA MARLIE,
PAPA DONNY, ZUSJE PIEN EN BROER-
TJE DIRK DE NIEUWSTE TROTS VAN
DE FAMILIE VOOR: LUUK.

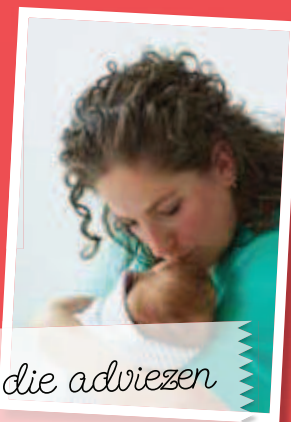
LIEF!

DEZE FOTO ZEGT
ALLES ... DIT ZIJN MIJN
TWEË GROTE LIEFDES:
DANIËL DIAS D'ULLOIS
EN ZIJN PAPA ALBERT!

Marieëke van Oostrum

COLUMN

Katja

Bespaar me die adviezen

Goedbedoelde adviezen en anekdotes, die je onge- vraagd te verstouwen krijgt als je zwanger bent ... Ken je dat? Nou, dat blijkt dus gewoon door te gaan als je eenmaal bent bevallen. Inmiddels ben ik eraan gewend en kan ik het ook wat beter hebben, nu mijn hormonen voor het grootste gedeelte hun plekjes weer hebben gevonden. Maar wat mij opvalt, is dat nu niet alleen vrienden en familie met mij praten over bevallen, lekkende borsten, chronisch slaapgebrek, zorgen en geluksmo- menten, maar dat ook wildvreemden hun verhaal aan mij vertellen. Alsof je ineens bij eenzelfde soort hoort. Lekker 'ons kent ons'. Moet je net mij hebben. Zo weet ik inmiddels dat een Amsterdamse taxichauffeur nooit meer een ceintuur in de ochtendjasjes van zijn kinderen laat zitten, omdat - toen ze met z'n tweeën waren - de een de ander een keer bijna ophing aan het koord. Dus, was het advies, altijd de ceintuur verwijderen! Een ver- pleegster van het ziekenhuis - waar we waren om het iets te korte tongriempje van Chiara te laten inknippen - schijnt een heel 'strikte' moeder te zijn geweest. "Ik ben wel aardig hoor!" dekte ze zichzelf eerst in, waarna ze verder ging met een verhaal over de opvoeding van haar inmiddels volwassen kinderen. En ik blijf dan maar vriendelijk glimlachen. En thuis beklagen Sebas en ik ons dan, want om nou zo'n verhaal bruut af te breken door onge- nuanceerd te melden dat het je geen bal interesseert, is ook weer zo cru. En ik dan? Ik vul al bijna een jaar deze plek in WIJ Jonge Ouders met mijn anekdotes en geklaag. Maar mij hoeft je niet aan te horen. Mij kun je - desgewenst - overslaan. Niks cru aan. No hard feelings. Al hoop ik natuurlijk dat je mijn columns met plezier leest en af en toe moet glimlachen. Dat dan weer wel ...

KATJA (33, FREELANCE JOURNALISTE) WOONT SAMEN MET JEUGDLIEFDE SEBAS. ZE KREGEN SAMEN EEN DOCHTER: CHIARA.